

[Økonomiministeren.]

en tendens til en større spredning i skatteprocenterne, så finder vi ikke nogen sådan større spredning, måske snarest tværtimod, og det skyldes netop byrdefordelingsreformen. Men i øvrigt vil jeg da gerne sige, at regeringen er fuldt opmærksom på, at der fortsat er behov for en yderligere udligning; det er jo derfor, den nu gennemførte byrdefordelingsreform udtrykkelig er betegnet af os som en første etape af en samlet reform af byrdefordelingen.

I fortsættelse heraf vil jeg gerne sige til hr. Axel Ivan Pedersen, at regeringen er fuldt opmærksom på de vanskeligheder, der gør sig gældende i de nordvestlige landsdele. Det vil netop i høj grad være et formål med byrdefordelingens videreførelse at modvirke den ulighed. Men jeg vil gerne fremhæve, at den allerede gennemførte etape af reformen ganske givet har medført et lavere samlet skattetryk for kommuner og amtskommuner under ét i Viborg-Thisted amt, et lavere skattetryk, end man ellers ville have haft. Det er jo sådan, at der endnu ikke foreligger et endeligt materiale, som gør det muligt nøjagtigt at beregne et tal for 1970-71 for denne virkning for Viborg-Thisted amtsområde, men hvis man tager beregninger baseret på tal fra tidligere år og sammenholder dem med det ufuldkomne materiale, vi har i øjeblikket for det kommende år, så tyder det på, at byrdefordelingsreformen vil give befolkningen i Viborg-Thisted amt en fordel af en størrelsesorden, der vel kan anslås til en halv snes millioner kroner.

Så vil jeg vende mig til debatten om den økonomiske politik som helhed. Statistik kan jo bruges til meget og kan serveres på mange måder. Hr. Lysholt Hansen interesserer sig for at sammenligne væksten i det danske samfunds nettogæld til udlandet med væksten i vores eksport, og det synes jeg er en sammenligning, som der kan være særdeles god mening i at foretage. Men hr. Lysholt Hansen havde fundet ud af, at medens gælden i 1950 var 64 pct. af det års

eksport, så var den i 1967 faldet til 44 pct., og så steg den på ny til 56 pct. nu under den nuværende regering. Der var imidlertid én ting, som hr. Lysholt Hansen taktfuldt undlod at nævne, nemlig at undervejs fra de 64 pct. i 1950 og til de 44 pct. i 1967 havde procenten næsten været nede på nulpunktet. I 1950erne afdrog vi jo nemlig på lånene, så gælden i 1959 kun var 3 pct. af eksportværdien, og det vil jo sige, at hele stigningen ligger på 1960ernes tiår, og i forhold til væksten i eksporten har denne stigning været omtrent den samme i årene op til 1967 som i de seneste år, hvor jo også eksporten er steget stærkt.

Der er altså i et tiår med stærk vækst i eksport, i forbrug og velstand sket en stigning i vores udlandsgæld fra 3 pct. af eksportværdien til nu omkring 56 pct. af eksportværdien, og jeg synes bestemt ikke, at disse tal er egnet til at drage nogle beroligende konklusioner af. Den udbygning af industrieksporten, som heldigvis er sket i dette tiår — det er jeg ganske enig med hr. Lysholt Hansen i — har altså på ingen måde været tilstrækkelig til at modsvare den vækst, der har været i gælden i disse 10 år. Der kræves med andre ord en stadig stigende del af eksportindtægterne til at forrente gælden. Og hvis der indtræffer en stramning på det internationale lånemarked, ja, så kan også afdragene, der jo navnlig vil melde sig op igennem 1970erne, vise sig at blive en tyngende byrde, så det bliver svært, måske endda umuligt, at fortsætte med årligt at låne netto i udlandet væsentlige beløb. Jeg er ganske enig med fru Grethe Philip i hendes betragtninger over risikoen ved den stadig voksende gældsbyrde. Midt i glæden over den nuværende høje produktion og beskæftigelse ser jeg derfor ikke rettere, end at vi må stille os det spørgsmål: hvordan bevarer vi høj beskæftigelse og stigende produktion uden at gældsætte os i det samme tempo, som vi har gjort i den sidste halve snes år?

Hr. Lysholt Hansen og hr. Ømann mente, at en fremgang på 2 pct. for det pri-